

SZERKESZTŐI IRODA

Belmagyar-utca 47-dik szám, hová a lap szellemi részét illető közlemények czinzendők.

AZ „ELLENZÉK” ELŐFIZETÉSI DÍJA:

Egész évre . . . 16 frt. Negyedévre . . . 4 frt.
Félévre . . . 8 frt. Egy hóra helyben 1 frt 50 kr.

Egyes szám ára 5 kr.

Megjelenik mindennap, kivéve a vasár- és ünnepnapokat.

Kéziratok nem adatnak vissza.

ELLENZÉK.

POLITIKAI ÉS TÁRSADALMI NAPILAP.

KIADÓ-HIVATAL:

Kolozsvárt, Belkőzp-utca 38. szám.

HIRDETÉSI DÍJAK:

Egy centiméternyi tér ára 4 kr. Gyárosok, kereskedők és iparosok árkedvezményben részesülnek. Reclam sora: 1 frt. Bélyegilleték minden hirdetés után 30 kr.

Nyiltéri cikkek:

garmond sora után 20 kr. fizetendő.

Eloivasni való.

Ezt a címet azért tettük, mert az előfizetési felhívásokat rendszeren nem szokták elolvasni; mi pedig semmit sem szeretünk tenni, hogy el ne olvassák. Mikor arra határoztuk magunkat, hogy ezt az előfizetési felhívást — inkább hódolva az irodalmi díjaknak, mint saját nézetünknek — megírjuk, két kérdés lépett előnkbe és várt tőlünk választ.

Voltak-e a múltban sikereink? Ez az egyik kérdés.

Van-e a jövőre feladatunk? Ez a másik kérdés.

Vagyis: volt-e eddig, s lesz-e ezután az Ellenzék fenállásának jogosultsága?

Az Ellenzék mindig vidéki lap volt és soha sem akart többnek látszani, mint a mire képes. A vidéki lapoknak rendszerint két fő betegsége van: egyik, hogy nem olvastatnak; mivel azt a mit mondanak, már jobban elmondta más; másik, hogy a közönségnek — gyakran vannak kivételek, mivel nagyobb a képük mint a rájukjuk. Ezekre a betegségekre soha sem inklinált az Ellenzék. Vagy azért, hogy nem volt benne kellő fogékonyság a koranyag iránt, vagy azért, hogy távol tartotta magát a ragálytól: annyi bizonyos, hogy Erdély művelt közönsége mindig olvasta és mindig komolyan vette az Ellenzéket.

Ebből áll a mi múltunknak összes sikere; de ez épen elég is arra, hogy a becsületes munkás nyugodt önértékeléssel tekintsen vissza megfuttatott pályájára. Gyakran rögs volt a pálya; ritkán sima; sohasem kényelmes. A jutalom és a teher között élénken ingadozott az arány; olykor csüggedve, máskor lelkesedve, mindig lankadatlanul követték azt a célt, melyet lapunk legesleges első száma maga elé tűzött.

E cél még nincs elérve sem politikailag, sem társadalmilag.

Magyarország államiságának épülete még nincs beféjezve. Nincsen önálló hadserege, nincsen külön udvartartása, nem egy külön közgazdasági egész és nem képviseltetik a külföldön saját nemzeti érdekei szerint.

A politikai helyzetnél nem jobb a társadalmi. Hazánkban a társadalom nem egységes. Mikor a jogegyenlőség megszűntette az osztálykülönbségeket és a forgalmi szabadság megszűntette a csehek: akkor a középkori szerkezetből igen lényeges darabokat törtek ki. Ekként megszűnt a születés — és a munkálkodás — szerint való föltagolás, de épen maradt a fajonként való tagozottság. E tagozottság válaszvonala naponként jobban kidomborodnak. Magukba ölelik a tevékenységnek és haladásnak legkülömbözőbb ágazatait. Fajok szerint válik külön a tudomány, a szépművészet, az ipar, a kereskedelem, a mezőgazdaság, az egyleti élet, az iskola s néhány fajnál még az egyház is. A társadalomnak e föltagolása állandó veszéllyel fenyegeti a politikai egységet is; mert ott, hol alkotmányos szabadság van, a társadalmi irányzatok diavtja, hite, aspirációja, akár észrevétlen csendességben lép föl, akár rohamos követeléssel mindig ellenállhatatlan hatással van az állami életre. A társadalom erőszakra való felbontása erőmegosztást jelent. Az erőmegosztás: gyengeség. Jól megértendő: gyengeség nemcsak a magyar fajra, hanem az egész hazára nézve. Már pedig a küzdelemben a gyengeséget csak egy lépés választja el a legyőzéstől.

Olyan igazságok ezek, melyek még nem vertek gyökeret. Ezen igazságok általánosítása képezi a társadalom terén feladatunkat. Mikor e feladat megoldást nyer s mikor Magyarország megnyeri az államiság minden attributumát, akkor majd újabb fölvetendő a kérdés: van-e szükség azon túl is az Ellenzékre? De addig jogunk van kérni, hogy a közönség higgyen szavainknak s pártolja törekvéseinket.

BARTHA MIKLÓS.

Az „Ellenzék” ára:

Egész évre . . . frt. 16.
Félévre . . . frt. 8.
Negyedévre . . . frt. 4.
Egy hónapra . . . frt. 1. 50.

A kiadóhivatal.

Uj kudarcz.

Parlamentari alkotmányok szerint a koronának joga van az országgyűlést idő előtt is feloszlatni. Ezt az elméletet Angliában találták föl, még pedig olyan időben, mikor a parlament s ezzel együtt a nemzet úgy meg volt erősödve, hogy a korona hatalma és a nemzet hatalma közöttimmár nem volt egyensúly. Egyensúlyra pedig szükség van, mert az alkotmányos monarchia ha a mérleg a nemzet felé billen, veszedelmesen közeledik a köztársaság felé — ha pedig a mérleg a korona felé hajlik, akkor nehéz kikerülni az abszolutizmust. Ott tehát, hol a nemzeti szuverenitás elhatároló alakban nyilvánul a parlament jogköre és tekintélye által, ott szükségesnek és bölcs konzervativizmusnak látszik, ha a korona prerogatívái közé az országgyűlés időelőtti feloszlatása is főlvetetik.

Az 1848-diki törvények, melyek hazánkban a parlamentrendszer megállapították, az angol mintát utánozva, a feloszlatást a korona előjogai közé iktatták. Nincs kétség tehát abban, hogy a Szapáry kormány nem utközött sem alkotmányos elméletekbe, sem fenálló törvényekbe, midőn a koronának azt a tanácsot adta, hogy az országgyűlés idő előtt feloszlatassék.

Ugyde az sem kétséges, hogy a 48-ki törvények ezen fontos előjog megadásával, rekonpenzációról is gondoskodtak; mert azt is kimondták, hogy budget-tárgyalás előtt az országgyűlést feloszlatni soha sem szabad. Tehát megadták a jogot, de felállították a lehető visszaférés korlátait. A 67-iki kiegészítés alkalmával ezt a korlátot ledöntötték. A korona joga megmaradt, de köteleessége eltöröltetett. Talán semmi sem jellemzi ezen kiegyezési korszak dekadenciáját 1848-hoz képest annyira, mint ezen intézkedés. Mert jogot adni megfelelő köteleesség nélkül, annyi, mint szabadságot adni korlát nélkül, vagyis annyi, mint törvénnyel egyengetni az abszolutizmus utját.

Node megtörtént. Bele került a törvénykönyvbe, a nélkül, hogy a gyakorlati élet a legkisebb figyelemre is méltatta volna. Elmékedők és tudósok foglalkoztak e tétellel, de az államférfiak és politikusok olyan intézkedésnek nézték, melynek gyakorlati alkalmazása a dolgok rendes menetében teljesen ki van zárva. Kizártnak tekintette azt Lónyay, pedig ugyancsak nehéz parlamenti viharok separték őt le a miniszterelnöki székről. Nem vette alkalmazásba Bittó, pedig az ő vezetése alatt tört össze a deákpárt minden bordája, s alatta menekült az ország a fazió fojtogató karjai közé. Még Tisza sem vette a korona ezen előjogát alkalmazásba, pedig 1877—78—79-ben igen fontos és életbevágó kérdéseknél 7—8—15 szavazat többséggel volt kénytelen kormányozni.

Látni való, hogy ugy Lónyay, mint Bittó és Tisza tudták volna indokolni az idő előtti feloszlatást. Még sem folyamodtak a békés utak ezen végső eszközhöz, mert mindeniknek volt annyi esze, hogy végső eszközök csak végső pillanatokban alkalmazandók, és hogy a fegyverheznyulás ténye mindig vagy veszélyt bizonyít, vagy gyávaságot.

Am, gr. Szapáry hozzányult a végső eszökhöz is. Miért? Háboru fenyeget talán? Vagy lázadások zavarják a köznyugalmat. Vagy a többség megbizhatatlan és szeszélyes, és oly intézkedéseket követel a kormánytól, melyek a korona érdekeit sértik?

Nem.

Komoly indok feloszlatásra nincs. Azaz, hogy van. De ez nem politikai, hanem személyes indok. Gróf Szapárynak a személyiségében lehet ezt az indokot megtalálni. Ez az ur nem államférfi, még csak nem is publicista; tehetségei gyarlók, tanulása fogyatékos, természeténél fogva. Egészpen vére

egy igen közönséges beámtér, a közp-szerúségek azon ismert fajtájából, kik nagyobb állást foglalnak el, mint a mekkorát betölteni tudnak s úgy igyekeznek segíteni a bajon, hogy felfuvalkodnak s a betöltetlen helyet póffasz-kedó göggel próbálják maszkirozni. Ha ez az ember legalább azt tudná, hogy — semmit sem tud! Ha ebben az emberben annyi önbírálat volna, hogy látná a történelmi kudarcot, melyet a köz-igazgatási javaslatnál szenvedett! Ha csak annyi politikai érzéke volna, mint a mennyit minden főszolgabírótól megvár a vármegyéje: akkor tudná, hogy az országgyűlés feloszlatása nem jelent rá nézve egyebet, mint a politikai kudarczok legotrombább és leggyalázatosabb bevallását. Hanem hát ez az ember azt hiszi, hogy mivel ő nem lát, tehát más is vak.

Ugy fél a parlamenti vitától, mint az ördög a tömjéntől. Hát ki tehet erről? Reform-igéreteket tett, s egyet se tud abból beváltani. Hát ki tehet erről? Olyan közgazgatási javaslatot készített, melyet a világra szóló fércművek között minden 27 kros bazárban pénzért kellene mutogatni. Hát tehet arról valaki, hogy ez a három emeletes ostobaság senkinek sem tetszett? Sem a pártjának, sem a tudományos világnak, sem a saját független részének, sem a nemzetnek!

De ha senki sem tehet arról, hogy gróf Szapáry képtelen az alkotásra és gyenge a kormányzásra, hát akkor miért nem vonja le magára nézve a konkevenenciát? Miért nem megy el arról a polczról, melyen megállani úgy sem tud? Csak nem képzeli magáról, hogy ő nélkülözhetetlen?! Menjen félre onnan! Az országnak semmi szüksége sincs rá. Százszor választathat Százszor kaphat többséget a hivatalos erőszak utján. De a választás nem fogja az ő gyalogságait megjavítani; kudarczait nem fogja kireperálni; a beámtérből nem fog államférfit faragni.

B. M.

Az általános választások idejét ujabbban értesültünk, végleg megállapították s az ország választói a január 28-ika és február 6-ika köti tiz napon fognak a választási urna elé járulni. Az 1878: XXXIII törvényeziknek a választási határidőre vonatkozó 56. §-a következőleg hangzik:

Az általános képviselőválasztásokra a belügyminiszter 10 napi határidőt tűz ki oly módon, hogy az e tárgyban kibocsátandó rendeletnek a hivatalos lapban közzétételétől a választásra kitűzött határidő zárnapijáig legalább 30 napi időköz legyen, s a választások befejezésétől az országgyűlés megnyitására legalább 10 napi időköz maradjon.

A választások a belügyminiszter által kitűzött 10 napi határidőn belül minden körülmény megtartandók.

A törvény ez intézkedését összevetve a föntjelzett választási határidővel, biztosnak tekinthető, hogy az országgyűlés okvetlen január 8-ika előtt oszlik föl s nem mint némely lap tévesen vagy czélzatosan jelentette, csak 14—16-ikán.

Politikai hírek.

A nemzeti párt Temesvárott. A nemzeti párt nagyban szervezkedik Magyarországon déli részein is. A karácsonyi ünnepek után Temesvárott teljesen szervezve lesz a párt, úgy, hogy január első napjaiban már megtarthatja a nemzeti pár Temesvárott nagy gyűlését, a melyen a képviselőjelöltek is föléptetik. E párttervezetle lemege Apponyi Albert gróf is több nemzeti párti képviselő kíséretében. A „Bud. Tagbl.” szerint a kormánypart mindenesetre helytelenül ítéli meg a szituációt, ha azt reméli, hogy Szapáry Gyula miniszterelnök föllépése estén egyhangu megválasztáshoz kétség sem fér. Ez annyival kevésbé áll, mert a nemzeti párt egyik legkiválóbb tagját fogja fölléptetni.

A párt indignálódik is az igazságügy-miniszter ez armánykodásain, de kenyértörésre most — választások előtt — senki se akarja vinni a dolgot. Legrosszabb szemmel a Tiszaklik nézi Szapáry barátokását Szilágyival. Ezért nem ment egy idő óta a képviselőház tájékára sem az öreg Tisza sem Pista fia. Félnék Szapáry gyámoltalanságától és Szilágyi tuluslyától.

A kormánypart általán nyomott hangulatban van, Szapáryról kezdik észrevenni, hogy nincs tájékozva a választási viszonyok felől. Szilágyi tanácsait követi s minden más befolyás elől elzárkodik, még Szalvasszkyak

ostoba hírrel bolondítja a románokat; „Bécsből kaptam azt a biztos hírt, hogy az a román küldöttség, a melynek az a megbízatása lesz hogy átadja Ferencz József császárnak a memorándumot, ott igen fényes fogadtatásban fog részesülni.”

Szétzüllés a kormányparton.

A „Bp. H.” írja:

Az egész képviselőház, pártkülönbség nélkül, úgy volt a feloszlatással, mint az a család, a melynek egy régen sínlódó, menthetetlen beteg meghal. Tudta mindenki, biztosan várta mindenki a katasztrófát, a melynek a bekövetkezése mégis zavart és megdöbbenést okoz. Legjobbiban azonban a kormánypart van megakadva, különösen, mert még nem ösmeretes, hogy a bibliai özvegy-asszony olajos-korsója módjára titokzatosan mindig megtelő pártkassza milyen dózisokban fogja kiesöpögtetni az alkotmányos kapacitáció éltető fluidumát. Az a potom 3000 frt, a melylyel 1887-ben a központi végrehajtó bizottság a kormánypartit jelöltet páusálisan támogatta, egy téli választás költségeire nyilván elégtelen. S a mi még nagyobb baj, még ez a potomság se bizonyos. Kéts hírek keringenek ugyanis Szapáry szándékairól, a ki már időközi választások elintézésénél is következetesen mellőzte a párt végrehajtó bizottságát s diktátori kézzel maga rendelkezett. Tehát Szapáryról azt beszél-lik, hogy nem szereti a lateinereket, a kik minden pártfegyelem mellett sem tudnak eléggé elzárkózni a közvélemény hullámvéréstől s úgy akarja a pártját összehozni, hogy abban tulnyomó legyen a mágna- és vagyonos gentry-elem. Ezzel a czélzattal kapcsolatos állítolag a választási kampagne teleretetele is, hogy a megnövekedett választási költségek és fáradsalmak a vékonypénzü skribler- és prókator-népséget a mandátumkereséstől elriasszák.

A kormánypart lateinerek hangulatára jellemző az a beszélgetés, melyet egyik tudósítónk folytatott egy, ebbe a kategóriába tartozó s a pártion jókora befolyásnak örvendő szabadelvű képviselővel.

— Mit tart, képviselő ur, a feloszlatásról? kérdezte tudósítónk.

— Azt tartom, hogy ostobaság, — volt a válasz.

— Hogyan?

— Igen ostobaság, volt, s még nagyobb ostobaság, hogy Szapáry, ha már elkövette a baklövést, még tetézte azzal, hogy az ellenzéknek módot adott ezt nyomban rája bizonyítani. A mi erőszak, az ne appelláljon egyébre, mint az erőre, ha disputálni kezd, biztos a veresége.

A szabadelvű párt egyik beavott tagja bocsátja rendelkezésünkre a következő adatokat:

Az országgyűlés feloszlatásának tervét Szilágyi Dezső elméje termelte. Épp ezért a a párt nem is vette komolyan. Annál jobban meglepett mindenkit, hogy Szapáry a tervet elfogadta. E szerint Szapáryra ez idő szerint Szilágyinak van döntő befolyása. Elérte pedig azáltal, hogy helyt állt Apponyival szemközt. És Szapáry nem veszi észre, hogy Szilágyi őt azért ugratja, mert így akarja megbuktatni.

Az igazságügyminiszter nem először tör Szapáry ellen. A múlt nyáron az obstrukciót is ő csináltatta meg abban az intim szélső baloldali társaságban, melyet Szilágyi feltűnő stürn keres fel vendégül. Akkor e hátsó támadással, melyet Szilágyi a kabinet cserbenhagyásával tetézett, csak a reformjavaslatot buktatta meg, — a mostani taktika egyenesen a miniszterelnököt veszi célba.

A párt indignálódik is az igazságügy-miniszter ez armánykodásain, de kenyértörésre most — választások előtt — senki se akarja vinni a dolgot.

Legrosszabb szemmel a Tiszaklik nézi Szapáry barátokását Szilágyival. Ezért nem ment egy idő óta a képviselőház tájékára sem az öreg Tisza sem Pista fia. Félnék Szapáry gyámoltalanságától és Szilágyi tuluslyától.

A kormánypart általán nyomott hangulatban van, Szapáryról kezdik észrevenni, hogy nincs tájékozva a választási viszonyok felől. Szilágyi tanácsait követi s minden más befolyás elől elzárkodik, még Szalvasszkyak

főispáni jelentések pedig homályosak, a megyefőnökök nem merik feltárni a kedvezőtlen esélyeket, legfellebb azzal gyaníttatják, hogy mindannyi sok, nagyon sok pénzt kéra pártkasszából.

A közbenyomás az, hogy Szapáry kormánya csak átmeneti miniszterium s ez alól még a hivatalnokai kar sem emancipálhatja magát a vidéken. Nem is lepne meg a pártban senkit, ha a hivatalnokok ezuttal nem erőltetnék meg magukat az ideiglenes kormány mellett, mely télviz idején csak erőszakoskodással győzhöz, az erőszak pedig két-étű fegyver mert az ily tisztviselőket egy új kormány nem tűrné meg állásukban.

Nagy baj az is, hogy a kormánypartnak nincs választási programja. Az államosítást a két §-os javaslat nevésséessé tette, másra pedig a kormány a Jellachich-Fejerváry ügyeken kívül nem hivatkozhatik.

De nem csak a fiatalok, hanem az öregek is, nem említve az öreg Boér Antalt, nagyon el vannak keseredve és már is hangoztatják, hogy a téli választási kampagneban résztvenni nem is óhajtanak, ilyen Boross Bálint, ki különben is elkedvetlenedett a szatmári székhelykérés elodázása miatt. Ilyenek még: Janicsári Sándor, Wodiáner Béla, Schvare Gyula, Krajcsik Ferencz, ki kerületét sógorának engedi át. Szulovszki, Kégl György, Huszár Károly báró, Latino-vics Gábor, Dimitrivics stb.

Zichy Jenő, Teleki Géza és Széchenyi Aladár grófok valószínűleg pártionkivüli programmal lépnek fel.

A párt meg van győződve, hogy Szapáry semmi szín alatt sem tartható, még akkor sem, ha nagy többséggel jön be az új házba, de azt is tudják, ha bukik, mást nem ránt magával, csak Szilágyit. Kétségtelen, legjobban szeretnék Tisza Kálmánt Szapáry utódjának, de korára való tekintettel a generálist nem veszik már számításba.

A közel jövő emberét ők is csak Apponyiban látják és azért kinosan hat rájuk, hogy a küzdelemben első sorban vele kell nekik megmérközniük. A kormánypartnak ezen kényes helyzete magyarázza meg, hogy beszámoló beszédek tartására alig vállalkoznak valaki, éppen azért, mert Apponyi támadni nem akarják és a mennyire csak lehet, kerülnek az alkalmat most is.

A nemzeti párt felhívása.

A nemzeti párt központi végrehajtó bizottsága az ország választó közönségéhez a következő pártnyilatkozatot bocsátotta ki:

Miután a kormány az országgyűlésnek váratlan, erőszakos és teljesen indokolatlan feloszlatásával az ellenzék szervezkedésének akarta útját vágni, hogy az ország érdekeire föltette káros és kiváltképen nemzeti szempontból veszélyes politikáját a jövő országgyűlés tartására is biztosíthassa: a nemzeti párt központi bizottsága is elérkezettnek látja az időt, hogy politikai barátait a küzdelem terére szólítsa.

Felhívjuk ennél fogva mindazon elvbáráinkat, kik eszméink és politikai elveink tiszta zászlója alatt küzdenek velünk hazánk jogaiért és igazsagaiért, hogy addig is, míg a nemzeti párt nyilvános proklamációja meg fog jelenni, az ország minden egyes közösségében mielőbb szervezkedjenek. A hatalom erőszakoskodásával állítsák szembe a polgári szabadság jogérzetét, a kormány hivatalos apparátusával szemben pedig a választó közönség szervezésével lépjenek a küzdelem sörömpőiba.

Szükséges tehát, hogy az ország minden kerületeiben, a hol a nemzeti pártnak politikai barátai vannak, a választó közönség haladéktalanul gondoskodjék a jelölésekről, s e célból lépjenek érintkezésbe a párt-központtal, a mely egyfelől a kellő utasítással fogja ellátni elvbáráit, másfelől pedig a választásokra vonatkozó minden irányú felvilágosításokra készen áll.

Mint hogy pedig e párt programjának egyik sarkalatos elvét az országos választásokban megnyilatkozó nemzeti akarat tisztán tartása képezi, melyet hatalmon levő pártok rendszerint vesztegetésekkel és hatósági erőszakoskodásokkal hamisítottak meg, ennél fogva felhívjuk az ország választó közönségének figyelmét arra is, hogy a küzdelemben minden körülmények között a nemzeti pártot a legbiztosabban a legkevésbé szervezkedésekben

koskodásokat már most éber figyelemmel kísérik és az erre vonatkozó tárgyalások adatokat a központnak haladéktalanul rendelkezésre bocsátják. Szükséges az egyrészt azért, hogy a polgári szabadság, valamint a nemzeti akarat megnyilatkozásának szabadsága a kellő és hatályos védelemben részesüljön. Másrészt, hogy az illetők visszaélései a párt által nyilvántarthatassanak és annak idejében méltó és erőteljes megtorlásban részesüljenek.

Hazafiai üdvözléssel
a nemzeti párt központi végrehajtó bizottsága.

Választások télen.

Most már bizonyosra vehető, hogy az általános képviselőválasztások február utolsó hetében lesznek.

Hosszu évtizedek, sőt e század eleje óta is felette ritkán fordult elő oly eset, hogy az országos választások ily időre eszenek.

Előfordult 1861-ben és 1869-ben, amikor ezt alig lehetett kikerülni. Akkor azonban még nem az 1874-iki, hanem az 1848-iki választási törvény volt életben, amely szerint maguk a törvényhatóságok központi választmányai szabták meg a választások határidejét és napját s azért a választások országosra nem 10 nap alatt, mint most, hanem gyakran 40 napi időközben ejtettek meg.

Oly időköz volt ez, mely tért és lehetőséget nyújtott a törvényhatóságoknak arra, hogy az utakra, a közlekedés nehézségeire az elemek — jég, fagy, áradás stb. — okozta akadályokra való tekintettel a lehető legalkalmasabb időre tűzzék ki a választásokat.

Most ez természetesen nem történhetik. Most a kormány szabja meg azt a 10 napi időköz, mely alatt az egész országban be kell a választásokat fejezni. Ez időköz természetesen felette rövid. Annival súlyosabb természetű a kabinetnek tegnap kijelentett elhatározása.

1872-től kezdve, tehát 20 év óta minden választás nyáron és pedig nyár derekán történt. 1865-ben és 1847-ben nyár végén s 1848-ban is júniusban.

Az 1848 előtti korábbi rendi országgyűlések alkalmával is rendszerint úgy intézkedtek a vármegyék, hogy a választások rendszerint nyárra, nyár utófelére vagy ősz elejére esnek. Akkor a nyári munkaidő is kevés volt akadály, minthogy a nemesség nagy része gazdasági kézimunkával kevésbé foglalkozott, mint a mostani választók nagy tömege.

Ez indította a pozsonyi 1848-iki országgyűlést is arra, hogy kimondja, hogy az országgyűlések lehetőleg téli hónapokra hivassanak össze s így, mintán a választások a törvényhozók összegyűlékezése előtt rendszerint három hónappal szoktak történni, azoknak rendszeresen nyárra vagy legkésőbb ősz elejére kellett esni.

Husz év óta kizárólag így is történt, június és július hónapokban ejtve meg mindenkor az országos választások.

Csikmegyei közgyűlés.

Csikmegye törvényhatósága folyó decz. hó 22-én tartotta rendes közgyűlését melyen Gyergyóból kevés számmal, de a Csiki részekből annál többen vettek részt a közgyűlési tagok. A rendkívüli közgyűlésnek, csupán egy tárgya volt olyan fontos, hogy az nagyobb vitát idézett elő. E tárgy pedig a megye közönsége tulajdonát képező különböző alapok alapszabálya volt, melynek fontosságát eléggé kiüthetetheti az, hogy a vagyon hatvan ezer hold erdőszőlőből és fél millió forintot terő készpénzből is értékpapirokból áll.

Az alapszabályok egészben véve a közgyűlés megnyugtatóra szolgált és csupán két pontra nézve volt nagyobb vita. Az egyik vonatkozik a nagy vagyon felett intézkedő igazgató állásának betöltésére. Az alapszabályokat készítő bizottság az igazgató tanácsot akép javasolta összeállítani, hogy a hivatalnokok szemben a közgyűlés által választott tagokkal többségben voltak; az igazgatói állásra pedig azt hozta ajánlatba, hogy az igazgató a közgyűlés által választassék ugyan, de élethossziglan.

Az alapszabály javaslat e pontjainak ellenzői már csak az önkormányzati jog szempontjából is oly irányú módosításokat hoztak javaslatba, hogy egyrészt az igazgató tanácsban a többséget a választott tagok képezik, másrészt pedig az alapok igazgatója a választási elvkövetelményeinek képest öt évről öt évre választassék a közgyűlés által. A vita mely e két álláspont körül forogott, igen élénk és érdekes volt. Az eredeti javaslat mellett Bencze Antal alispán, Madák Imre főjegyző szóltak fel, míg helyesebb irányú módosítás mellett dr. Molnár László, dr. Bocskor Béla, Csédy István, dr. Beteg Antal és Molnár József képviselő érveltek s a közgyűlés többség el is fogadta a fenttérített s az ellenzők által ajánlott módosításokat.

A közgyűlés többi tárgyai közül csupán azt emlíjük meg ki, hogy a törvényhatóság a földművelésügyi Miniszteriumnak a Csikban észlelt erdei kihágások ügyében követelt eljárás ellen feliratot intézett a Miniszterhez. — Mert valóban a földművelésügyi miniszterium eljárása a földművelésügyi törvények és az erdőgazdálkodásról szóló törvények szabályai és az erdőgazdálkodásról szóló törvények szabályai és az erdőgazdálkodásról szóló törvények szabályai.

erdőben egyes ember erdei kihágást követ el, nevezetesen tiltott helyről viszen fát, vagy olyan fát is levág, a melyet nem volna szabad, a Miniszter nem a kihágást elkövető embert sújtja, hanem a községre rója ki a teljesen indokolatlan büntetés pénzt, 200, 300 sőt 500 forint is. A miniszternek ezen eljárása egyrészt törvénytelen, másrészt erdőszeres és inpolitikus is. Törvénytelen azért, mert a kihágásban nem részes községet sújtja, erdőszeres azért mivel a legkisebb kihágásért is a legmagasabb bírságot alkalmazza végül inpolitikus azért, mivel a büntetés a bűntől nem érvény, természetesen nem is igazságtétel el az áthágás ismétlésétől; sőt tekintettel arra, hogy a büntetést nem a hanem a község fizeti, ez mintegy buzdításul szolgál az áthágásnak újból való elkövetésére. Ugyancsak egy feliratot határozott felterjesztetni a törvényhatóság a kereskedelemügyi miniszterhez is, ki az építészeti hivatal költségeinek fedezésére, egy oly nagy összeget rőtt ki Csikmegyére, a mely összegből a megye bátran szervezhetne egy önálló mérnöki hivatalt is.

Akkor legalább a törvényhatóság szabadon és kizárólag rendelkezhetne a mérnöki karral, míg így a mostani rendszer mellett, a mérnökök csak másodsorban végzik a megyei teendőket, a községi utakra pedig nem is kerülve rá soha a sor.

Ha még felemlítjük azt, hogy a pénzügyminiszter is elég okot adott a regale ügy miatt a panaszokdásra, egy cseppet se lehet csodálkozni, ha a közgyűlés tagjai ez ülésekből is azt a tudatot vitték haza, hogy a kormány minden téren csak veszi el a pénzt az adózók zsebeiből, de valódi érdekeinek még csak méltatásába se bocsátkozik.

Levelek.

Deés, decz. 28.

Szolnok-Dobokamegyében is mozog a föld, akármit is gondolt eddig róla a világ. A 15 éves Bánffy-ára alatt nagy önállóságra szokott községek kezdni unni és méltán restelni az önkormányzat és alkotmányosság eddigi mértékét.

Az embereket bosszúság és elkeseredés fogja el, hogy a főispánválasztás dacára a régi nagyon elhasznált „schlepp” még mindig erősen tartja magát, sőt igyekszik saját privát érdekeit a kormányzat és közigazgatás rovására érvényesíteni.

A „schlepp” és a „klikk” hivatalnokokat nyugdíjaz, fegyelmel meg és újabbban a választások alkalmával fenyeget, mert neki vagy más emberei vannak az egyes állásokra, vagy az illető képe nekik nem tetszik, vagy az illetőnek tisztokét meg kell fogni a választásokra. A főispánnál a „schlepp” és „klikk” megőrzése, a főkörmányzati maxima, a többi mind mellékes.

Ha az országos politikai viszonyok elég szomorúak nem lennének is az ellenzék mozgálmába hozatalára, ezek a megyei nyomorúságok, a személyi érdekek legyezgetésére elég erőteljesek volnának arra.

Különb a nemzeti párt az 1848-as párt hűveivel egyetemben meg is kezdette tevékenységét.

A pártívek gyűjtése, a pártszellem felkeltése és ápolása már megkezdődött.

A nagyfokú érdeklődés számos jelei mutatkoznak s a talaj a megye négy választó kerületében: a deésiben, magyar láposiban, nagyiklódiban és bethlen-kékésiben elő van készítve, az ellenzéki jelöltök a végrehajtó bizottság által már megvannak állapítva, csak követni akarva a kormánypárt nagy titkolódzását még nincsenek neveik közlé téve.

A kormány párt, bár eddigi elnöke a faképnél hagyta s maga pártkonkultívó programmal lép fel, Széken teszi magát bátornak és harciasnak. S különösen fújja a harci tárogatót a fő mufti, a „Hitelbank” táradhatatlan — különben semmittevő elnöke, a ki politikai intrikakért kapta e sinekurát hazafias diktiói és vegyes tartalmu toaszjtaiért protegáltatta az arvaszéki tlnők fiát és a ki választásán szerzendő érdemeivel akarja leróni a hálát azért, hogy őcsese a ház elnök-candidatúsának érdekében a hatalom minden eszköze mozgásba fog hozatni; tehát ő egy jó családapa, jó testvér s még emellett juty ideje reá ünzetlenül magát is szereln.

Tehát kérünk minél többet a pressióból, a fenyegetésekből és a kapott frázisokból. A mai levélben elég lesz még egy másik nagy szereplőt bemutatnunk a titkáros az örökre „Iró” azaz „Iró János” személyében.

Az ő haragja is nagy, elszántsága még nagyobb, de szomjúsága legnagyobb: ő megvan szentül győződve róla, hogy úgy toroka mélysege, mint mellék-sen egyéb leleményessége mellett ő van hivatva főkörtési állásra.

Rajta csak addig is, míg a fotográfia bemutatásokat folytathatnók s míg a többi következik.

K. L.

II.

Sándor János, Kis-Küküllővármegye ujonnan kinevezett főispánja, a f. hó 22-én Tordán tartott vármegyei bizottsági közgyűlésen köszönt le az addig viselt alispáni állásáról és mondott búcsút főispán gr. Bethlen Gézáknak Torda-Aranyosvármegye bizottságának, a tisztviselői karnak és a vármegye összes polgárainak. A búcsúmegható szavai elhangzásával felhangzó lelkes éljenek után Gergely Ignác esperes kanonok „dótt kifejezést a bizottsági tagok fájdalom és öröm fejezését majd főispán gróf Bethlen Géza

szavakát a távozó új főispán-nak.

Mielőtt a közgyűlés bezáratott volna megválasztattak azon küldöttségi tagok, a kik hivatva lesznek a f. hó 29-én történendő főispáni instellatíó alkalmával Kis-Küküllővármegyében vármegyénként képviselni, ezek Zeyk József, Ugron Miklós, dr. Pap Samu, Velits Ödön, Felföldi Béla, Nagy Miklós és a főispán gr. Bethlen Géza tudomására hozta a bizottságnak, hogy a lekötésen folytán megtrúllt alispáni állásra Rediger Béla főjegyzőt helyettesíti, a mely kijelentést a közgyűlés osztatlan lelkesedéssel fogadta.

A közgyűlés bezárása után a vármegyei tisztviselő testületileg jelentek meg Sándor János főispánnal, tölle búcsút venni. A megjelentek érzelmet határos szavakban főjegyző Rediger Béla tolmácsolta, mire Sándor János meghatottan válaszolt.

A búcsú ünnepélynek méltó betetőzése volt „a korona” című vendéglőben a közgazdatisi tisztviselők által az eltávozó új főispán tiszteletére rendezett díszebéd, a melyen 110-en voltak jelen. Poharat emeltek a többiek között főispán gróf Bethlen Géza a király ő felségeért, Mikó Imre gr. Bethlen Gézáért, Rediger Béla Sándor Jánosért, Sándor János a legjobb barátja gróf Bethlen Gézáért stb.

Erdélyi falkavadászatok.

Az erdélyrészi falkavadásztársulat vadászatait nov. 3-án kezdte meg és decz. 15-én fejezte be. Összesen 44-en lovagoltak a falka után. 36 vadászatot 34 kill volt, ebből 1 róka kill.

Az egyes vadászatokról részletes kimutatás e lapokba már közölve volt. Ebből látható, hogy a nyulak kivált nov. vége felé és decemberben nagyon erősek voltak, mert a 40 percen felüli futamok nem tartoztak a ritkaságok közé. Azok kik ismerik ezen rendkívül diffizilis és akadályokba bővelkedő terrenumot, lehetetlen, hogy a legnagyobb elismeréssel ne legyenek a vadászatokon részt vett lovasok bátorsága és ügyessége és a lovak képessége felől.

A falkának igen nagy bajt okoztak a juhászok. Minden nyáj körül 5—6 ilyen eb kborol, ezőlők nélkül, elég dolgot ad a falkának a juhaktól összejárt helyeken a nyomot tartani, még ráadásul ezen bestiák, vagy üzőbe veszik a hajtott nyulat és össze rontják a szimatot, vagy megtámadják a falkát és zavarják hajtás közben. Másik nagy nehézség volt a számtalan róka lyuk; igen sok már egészen agyon hajtott nyul menekült az utolsó perczbe a biztos kill elől ilyen lyukba, mely már nem egyszer szolgált nekik menhelyül az üldöző kuvaszok elől. Igaz, hogy ezen positiós nyulak adták a legszebb runeket, mivel sinor egyenesen mentek mint a róka.

A tagok közül részt vettek: A master br. Wesselényi Béla, Szeredai Aladárné, br. Wesselényi Béláné, gr. Teleki Lászlóné, br. Kemény-Pálné, gr. Bánffy Gy., Galgóczy T. altábornagy, gr. Kornis V., gr. Klebelsberg, Szeredai Aladár, Bakó Ferencz, gr. Bethlen Károly, b. Jósika Andor, gr. Teleki László (gyömörői), gr. Teleki László (koltói), Tholnay Reginald, gr. Toldalagi László, Fehérvári Jenő, gr. Teleki Arvéd, br. Kemény Pál, Gál Gyula, gr. Spanochi Leo, Paloczky Lajos, gr. Mikos Zsigmond, gr. Teleki Ádám, ij br. Wesselényi Miklós, Simai Miklós. Az I-ső huszár ezredtől: Farkas ezredes, Sényi Sándor őrnagy, Máriási kapitány, Reimer Gyula, kapitány, Hg. Hohenlohe Frigyes főhadnagy, Tárcazy Gyula főhadnagy. A méneskarból: Brandner Gyula főhadnagy, Papp hadnagy. Mint vendégek: Kohl kapitány, Hara kapitány, gr. Coudenhove hadnagy, Aubin Károly hadnagy, b. Schleinitz Werner, Montbach Jenő, Montbach Imre.

Kolozsvárt, 1891. decz. 27.

B. Wesselényi Béla

Városatyák választása.

Kolozsvár, decz. 28.

A városatyák választása tegnap folyt le Kolozsvárt. A magát „szabadelvtű”-nek nevezett kormánypárt erőlködött a megszakadásig, lóttott, futott az izadásig, hanem azért az eredményt aligha lehet fényesnek nevezni, még félhivatalos nagyképűsködéssel is.

Pedig a kapacitálás minden formáját igénybe vették; pedig a hatalom és erőszak minden fogását kihasználta. Félemlítettek, ígérgettek, fenyegettek és ámitottak. A választási helyeségek előtt a kormánypárt ki próbált kortessei teljesítették a kémkedési és a kapacitálási szerepet.

A kormány adja az erőt!

A kormány adja a hatalmat!

A kormány tart titeket!

A kormány védelmez benneteket!

Szavazatok reánk!

Szavazatok velünk!

Nektek ígérjük, hogy ígérni fogunk valamit!

Nekünk adnak: sápot, sápot és sápot! A kipróbált Kondászók, Hatháziak, és más tizenhárom próbások mellett, a falakról öles plakátok korteskedtek a kormánypárt szent nyében.

Még a városház falait is tele aggatták. A városi hatóság az ellenzék plakátait soha sem tűrte meg a városházán. Bősz Mihasznák bottá fent kardokkal szabdalták le ha néha ellenzéki plakátokat ragasztottak a Deák Pálék várának falára. E mellett szabadelvtű hordárok nyakba akasztott és ott zsidó miatyánként logó plakátokat mutogattak.

Mi lesz? kérdezték a karácsonyi járó kelők.

— A kolozsvári szabadelvtű párt hirdeti 27 kros bazárok modjára olcsó politikai hitét! feleltek az emberek.

Némelyek azt kérdezték: — Sári bál lesz?

Mások tudakolták:

— Komédia ez?

A szabadelvtű hordárok pedig ember feletti türelemmel viselték hátukon és mellükön a mámeluk keresztet

Mindennek a nagy bűhönak azonban nem lett dicsőséges eredménye.

Legnagyobb élénkség uralkodott a negyedik kerületben. Itt 350-en szavaztak le. Megválasztattak: Benigni Sámuel 274, Északy Károly 320, Székly Miklós 320, Strotz András 206, Oriold József 303, Hajós János 196, Lászlóczy Samu 201 és Benedek József 174 szavazattal.

Ezekután legtöbb szavazatot kaptak Havady Nagy Iván 157-et, Koleszár Sándor 161-et, Pap Samu 132-öt és Akeszman Albert 124-et.

Az első kerületben a választás eredménye a következő:

Bizottsági tagok lettek, Nagy Gábor 131, Merza Lajos 123, dr. Farkas Lajos 121, Finály Henrik 114, Boross György 112, Valentini Adolf 108, Horváth Gyula 103 szavazattal.

Legtöbb szavazatot nyertek ezek után dr. Kolozsvári Sándor 102, Boros Lajos 101 és Szekula Ákos 100 nt.

A II. kerületben megválasztattak: Dr. Tussek Sándor 150, Szabó Sámuel 142, Vincze István 138, Szilágyi György 137, Matutsek József 137, Hátsék Antal 129, Nedoreszte János 127, és Rácz Mihály 116 szavazattal.

A belkőzépi kerületben városi képviselők lettek: Rokoros Elek, Dobál Antal, Gámán Zsigmond, Dávid Antal, dr. Fischer Lajos, Kilin Miklós dr. Vajda Gyula és dr. Mály István.

Dreimal hoch!

Szerkesztő ur! Ha saját szememmel nem láttam volna, nem kívánnám, hogy szavaimnak higgyen. De láttam a két látó szememmel négy hordárt, kik közül az egyik a városház előtt, másik a redoute előtt, harmadik a lutheranus iskola előtt, negyedik a tornavivoda előtt sétáltak reggel 8 órától délután 4 óráig, 20 lépést jobbra a kaputól, 20 lépést balra, szakadatlan egymásutánban, nem reggelizve és nem ebédelve, piruló arczal, szégyenkezve, lesütött fővel és bús elmelkedésbe merülve. Mind a négyen kipróbált hívei a szabadelvtű pártnak. Mind a négy azzal a szilárd elhatározással, hogy győzelemre jutatják a szabadelvtű párt jelöltjeit.

Mert tudni kell, hogy az irt helyeken választottak meg tegnap 31 közgyűlési tagot. Itt tehát egy alkotmányos mozgalmról van szó, melyben mint egészen új tényezőkné, e 4 hordárnak, igen fontos szerep jutott. A görög mythologia szerint a földgömböt Atlas hordja a vállain. Ósindia úgy vélte, hogy e világ egy nagy tekenősbékán nyugszik. Szép és poetikus dolgok ezek s a kolozsvári szabadelvtű pártnak kedve kerelkedett a poezishez. Fogta tehát magát, és saját hitét, meggyőződését, elveit, aspiratíóit, és összes érveit ráírta 4 hordárnak a hátára. Óriási plakátokat nyomtatott, ezeket ráragasztotta óriási pappendeki táblákra nyolczra. Minden hordárnak nyakába akasztottak két ilyen hirdetési táblát. Egyiket elől, a másikat hátul. Ilyenformán szokás hirdetni a budapesti lebutok debardeur báljait. Ilyenformán adják tudtúl az árverezési csarnokok azt az igazságot, hogy a ki magát rászédetni akarja, térjen be az ők üzletükbe. Ilyen formán hirdetik a csódtömegek végelárusítását. De ilyen fegyverrel, politikai párt hazánkban még soha nem élt.

Egy egészen új találmányról van tehát itt szó, melyre „pátenst a Sigmund politikai czég fog kérni és kapni. Pompás ötlet, egészen talál ezen politikai czég mult

jához, jelenéhez, jövőjéhez. Üzleti utakat választani az alkotmányos harcban; üzleteket csinálni a kormánnyal; regálét bérleti és képviselőnek maradni; karácsonyfa — csizmaikkal korteskedni — — moslék kell — itt vagyok; csiriz kell? — itt vagyok; korpa kell? — itt vagyok; élesztő kell? — itt vagyok; sör kell? — itt vagyok; pálinka kell? itt vagyok; hizott marha kell? — itt vagyok,

Ezenközben a négy hordár sétált alá és fel, komolyan és méltósággal. De ez csak látszat. Mert a buskomorságnak felismerhetetlen kifejezése arcaikon észrevehető volt és a szegyenkezésnek pirkadó alkonya tisztán látható volt füleien. A szabadelvtű pártnak összes argumentuma és minden reménye négy hordár hátán volt összpontosítva. Ontiók nem tartattak. A Kolozsvárban megjelenő egy czik s a hordárok hátán megjelent a hirdetés. Ezzel aztán a szabadelvtű párt minden politikai ereje ki lett merítve.

Mondják, hogy a vajudas hosszas volt és igen kinos. A S. politikai czég irodájában december 26—27 között egész éjjelen át, késő virradattig folyt a kinszenvedés. A vajjudó pártot komoran és bajlósatlalag állották körül Csiky Viktor, Dörgő Albert, Gámán Zsigmond és még néhányan. Állítják, hogy bábadoktornak egy városi tanácsos is megjelent és fölötte élénk volt a súlyos betegnek életregalvanizálásában. Ezt nem igit hiszem; mert a város tisztviselői nem egyszerű, de kétszer és háromszor megmondolják, hogy márcziusban tisztújítás lesz, s hogy az ellenzék, ha egy kissé összeszedelőzködik, ma már többségben van a kommunitásában. Kortés hivatalnokra pedig nincs szükség. A ki ellentünk korteskedik, az hadat izent nekünk. Jó. Mi fölvezsük az ide dobott keztyűt. Jól értsék meg. Az ellenzék nem kívánja hogy mellette bármelyik tisztviselő akciójába lépjen. Még kevésbé kíván meggyőződés változtatást. De azt sem titri el, hogy a városháza kortestanyává állystessék és nem fogja eltűnni, hogy a város tisztviselői, állásukat és személyük tekintélyét pártszolgálatokban koptassák el. E kitérés után visszatérhetünk a vajjudó beteghez. Végre is megszületett a nagy gondolat.

Négy hordár.

Nyolcz hirdetési tábla.

Im, ez fogja megmenteni a szabadelvtű pártot. A doktorok szémentek s előre ültet az új meglepetés hatásának.

Az öröm korai volt. Elhiheti nekem dr. Csiky Viktor és Dörgő Albert, hogy nemcsak kellemetlen érzést, de valóságos megbotrakozást idézett elő a szabadelvtű párt ezen hordáros hirdetése. Hogyan? Hát már idáig jöttünk? Hát már a dekorumot sem akarja ez a párt megtartani? Nem röstelli az üzletvilág legcynikusabb és legizléstelenebb reklamhajsáját vonni belé a politikai küzdelembé. Csikyt és Dörgőt említem, mert aha szoktattak, hogy akkor is becsüljem őket, mikor a küzdelem a legnagyobb hullámok veti. Miért nem akadályozták meg ezt az időtlenséget?

Szabad-e, helyes-e olyan fegyverekkel lépni a politikai sorompók közé, a melyekkel egy végeladásra megytük? Nem látjátok, hogy miként tördeletetik darabokká s hazafias lelkesedésnek szent tükre, s miként került szomorú szánűzetésbe minden nemesebb ideal? Hát volt szüksége a szabadelvtű pártnak e megaláztatásra? Hát volt szükségetek arra, hogy a mivel az ellenfél ezt a pártot sokszor vadolja, azt e kortesesszközök dokumentáljátok — hogy t. i. nem egy politikai párt vagytok megállapított programmal, hanem vagytok egy érdekesoport az egyén vágyak teljesedésének kilátásával.

Valóban azt hittem, mikor először pillantottam meg a hordárhátai hirdetést, hogy krajcozáros komédia ütött bódét a nagy hazsárnya előtt. Később láttam, hogy nem ezai komédiáról van szó, hanem alkotmányos küzdelemről. Ej, dehogy! Csódhirdetés volt az, és semmi egyéb. A kolozsvári szabadelvtű párt reputatíója mondott csódt. A politizáló Bíró János, a politizáló Kondász, a politizáló Spaller, a politizáló Demján és Kovács János és Benczédi Gergely és kőközépi Szabó István és Régeni György — ezek a kipróbált szabadelvtűek, kik mindig készek megszavazni a rosszat és megakadályozni a jót — im ezek mondtak csódt, mert ezeket sorsolták ki a kommunitásból s ezeket verte ma onnan ki végképen az ellenzék. Mert a választás az ellenzék győzelmével végződött. Harminczeg jelölt közül az ellenzék csódulán huszanegy jelölt kapott többséget. Ezek közül 18 tisztá vizü ellenzéki, 3 kormánypárti. Az ellenzék ugyanis nem csinált országos politikai kérdést ezen választásból. Ezért jelölté Északy Károlyt, Székly Miklóst és még egy kormánypártit — a kik győztek is. De a kormány

H i r d e t é s e k.

959. sz.

Erdélyi gazdasági egyesület Kolozsvárt.

Szőlőskert eladására ajánlati hirdetés.

Az erdélyi gazdasági egyesület tulajdonát képező Hidelye Nagy-utcában 53. házszám alatt levő szőlőskert írásbeli zárt ajánlati verseny útján 10,000 forint becsár mellett a legtöbbet ígérőnek örök áron eladatik.

Írásbeli zárt ajánlatok 1000 forint bántéppénz letételével 1892. évi január hó 16-ik napjának d. e. 12 órájáig az erdélyi gazdasági egyesület igazgató választmányához címezve az egyesületi titkári hivatalnál (Kolozsvárt, Belközép-utca 11. sz., emelet) nyújtandók be.

A megnevezett szőlőskert 10,000 forint alul nem adatik el. Legtöbbet ígérő az ígért vételáron felül köteles még Kolozsvár város közönségének az eladandó szőlőskertre jelzalog jogilag bekebelezett 231 forint 67 kr. vételár követelését kifizetni, illetve annak kifizetését magára vállalni.

Az ajánlati feltételek és térkép az egyesületi titkári hivatalnál a hivatalos órák alatt (d. e. 9—12 óráig, d. u. 3—5 óráig) megtekinthetők.

Az erdélyi gazdasági egyesület igazgató választmányának megbízásából:

Szabó József,
egyesületi elnök.

1224. (2—4)

Molnár Sándor,
egyesületi jogtanácsos.

Kis-Küküllő vármegye alispánjától.

Sz. 13565—1891.

1131. (1—3)

Pályázati hirdetmény.

Kis-Küküllő vármegyében felsőbb megerősítést nyert törvényhatósági határozattal a 4-ik járási orvosi állás 300 forint fizetés és 200 forint uti átalány élvezete mellett rendszeresítettén: ennél fogva a kérdéses állomásnak az 1886. évi XXI. törv. ezikk értelmében leendő betöltése céljából ezennel pályázatot hirdetek.

Felhívom tehát mindazokat, kik ezen állomást elayerni óhajtják, hogy az 1883. évi I. t. cz. 9. §-ában előírt kellékekkel felszerelt folyamódásaikat

1892. évi január hó 20-ik napjáig

főispán ur ó méltóságához leendő bsterjesztés végett hozzám annál is inkább nyujtsák be, mert a később érkező pályázatok tekintetbe vétetni nem fognak.

Megjegyezni kívánom, hogy a járási orvos köteles a járás székhelyén, Dicső-Szentmártonban lakni, mely egyszersmind a vármegye székhelyei is.

Dicső-Szent-Márton, 1891. évi december hó 23-án.

H. Gál Domokos,
alispán.

Sz. 184—1891.

1130. (1—1)

Árverési hirdetmény.

Alólírt kikiáltott végrehajtó az 1881. évi LX. t. cz. 102. §-a értelmében ezennel közhírré teszi, hogy a Kolozsvár vidéki kir. járásbíró 2087—1891. évi végzése által Csűrku Miklós hagyatéka javára Nás Gligor és Luka Mária ellen 400 forint tőke és járuléka erejéig elrendelt kielégítési végrehajtás alkalmával P.-Szt.-Miklóson bíróság lefoglalt és 920 fortra becsült takarmány, sörvasmarhák stb.-ből álló ingóságok nyilvános árverés útján eladotnak.

Mely árverésnek a 4015—1891. sz. kikiáltást rendelő végzés folytán a helyszínén, vagyis P.-Szt.-Miklóson, adások lakásán leendő eszközölésére 1892. évi január hó 9-ik napjának délelőtti 9 órája határidőül kitűztetik és ahhoz a venni szándékozók ezennel oly megjegyzéssel hivatnak meg, hogy az ériktett ingóságok ezen árverésen, az 1881. évi LX. t. cz. 107. §-a értelmében a legtöbbet ígérőnek becsáron alól is eladni fognak.

Az elárverezendő ingóságok vételára az 1881. évi LX. t. cz. 108. §-ban megállapított feltételek szerint lesz fizetendő.

Kelt Kolozsvárt, 1891. évi december hó 16. napján.

PIGER JÁNOS,
kir. bírósági végrehajtó.

Sz. 2698—1891.

1128. (1—1)

Árverési hirdetményi kivonat.

A tekei kir. járásbíró, mint telekkönyvi hatóság, közhírré teszi, hogy Késmárky Elek né sz. Theil Róza tekei lakos végrehajtónak Cz. sz. Mihály 358. hrsz. tekei lakos végrehajtást szenvedő elleni 9 forint 15 kr. tőke követelés és járuléka iránti végrehajtási ügyében a kolozsvári kir. törvényszék (a tekei kir. járásbíró) területén levő, Teke köz. ege határára fekvő, a tekei 543. sz. tjkben foglalt következő ingatlanokra: A + 1. rendsz. 492, 493. hrsz. 232 forint; A + 2. rendsz. 3474. hrsz. 45 forint; A + 5. rendsz. 5811. hrsz. 16 forint; A + 7. rendsz. 7642, 7643, 7644. hrsz. 105 forint; A + 8. rendsz. 7750, 7751. hrsz. 54 forint; A + 9. rendsz. 8524. hrsz. 22 forint; A + 10. rendsz. 8864. hrsz. 43 forint és A + 11. rendsz. 9545. hrsz. ingatlanokra az árverést összesen 583 forintban ezennel megállapított kikiáltási árban eladoták és hogy a fennebb megjelölt ingatlanok az 1892. évi január hó 14-ik napján délelőtti 9 órákor az alólírt hatóság telekkönyvi hivatala helyiségében megtartandó nyilvános árverésen a megállapított kikiáltási áron alól is eladni fognak.

Árverezni szándékozók tartoznak az ingatlanok becsárának 10%-át készpénzben, vagy az 1881. évi LX. t. cz. 42. §-ában jelzett árfolyammal számított és az 1881. évi november hó 1-én 3333. sz. alatt kelt igazságügyminiszteri rendelet 8. §-ában kijelölt óvadékképes értékpapírban a kikiáltott kezéhez letenni, avagy az 1881. évi LX. t. cz. 170. §-a értelmében a bántéppénznek a bíróságnál előleges elhelyezéséről kiállított szabályszerű elismervényt átszolgáltatni.

Kelt Tekén, 1891. évi október hó 16-ik napján.

A tekei kir. járásbíró, mint telekkönyvi hatóság.

GAÁL GYULA,
kir. aljásbíró.

KISS ERNŐ

VASKEKESKEDŐ,

KOLOZSVÁRTT (Főtér.)

Ajánlja a legdúsabban berendezett nagy raktárát:

Lüttichi vadász-fegyverek és eszközök,

Korcsolya különlegességek,

Berndorfi alpacca, China-ezüst, nickl és bronz diszmű-árak,

Villanyes vezetéki berendezések, vasbutórok, tűzmentes pénzszerények, Friedlandi szabályozható kőszén-kályhák,

(Petrozsényi) Szalon kőszén stb.

s mindennemű gazdasági, konyha- és háztartási cikkekben. 1068. (15—20)

Ártalmas anyagoktól teljesen ment és vegytiszta folyékony szénsavval készült

SZIK (SZODA) VIZ
VALENTINI gyógyszerész

szikviz-gyárából,

Kolozsvártt, külmonostor-utca.

A szikviznek ezen legújabb gyártási módja az ipar terén a legfontosabb vívmányok egyikének tekinthető, minthogy csakis ezen gyártási mód nyújt kellő biztosítékot a n. é. fogyasztó közönségnek egy minden tekintetben kifogástalan, vegytiszta, minden idegen káros anyagtól ment, szikvizet élvezhetni.

E kitűnő és legszénsav dús savanyuvíz a bort mindenkor csak javítja, az emésztést nagyban elősegíti, gyomor- és bélhurutoknál, undor, hányinger vagy hányás ellen, nemkülönben lázas állapotoknál fellépő szomjúság csillapítására orvosilag rendeltetik. Vegyileg megvizsgáltatott a helybeli kir. vegyikísérleti állomásnál, nemkülönben a helyi m. kir. tud. egyetem orvos-vegytani intézetben és mindkét helyen szikvizem minden tekintetben kifogástalannak találtatott.

6000 üveg áll a n. érd. közönség rendelkezésére és kívánatra házhoz is szállítatik.

Kapható minden helybeli gyógyszerertárban, cukrászdában, kávéházban, vendéglőben, fűszer-, csmege- és borüzletekben. 948. (19—20)

Honigártmány.

A már 10 év óta fennálló

ELSŐ ERDÉLYI TŰZMENTES VAS PÉNZSZEKRENY-GYÁR

ÁNLJA

uján szervezett és csak a beavatott vevő által kinyitható

több érdemjellel kitüntetett

tűz és betörők ellen biztos

PÉNZ-, KÖNYV- ÉS OKMANY-

VASSZEKRÉNYEIT

minden nagyságban, a legjutányosabb árban.

Képes árjegyzéket kívánságra díjmentesen küld

ÓSZY GÉZA

első erdélyi vas pénzszerény-gyár

188.

NAGY-SZEBEN.

Eladó ó-borok.

Hadréven (Torda-Aranyosmegye, u. p. Gerend)

különböző fajú igen finom

ó-borok
eladók

100 literen felüli mennyiségben.

A borok, melyek közt 12 éves is van, mind saját termesztésűek, s minőségükért jót állók.

Kivánatra részletes árjegyzékkel szolgálók.

FRIEDMANN ALBERT,

1122. (2—3)

hadrévi jószágbirt.

Van szerencsém tudatni, hogy a

SZABÓ FERENCZ-FÉLE
csődtömeget

megvettem,

s azt hatóságilag engedélyezett

VÉGKIÁRUSÍTÁS

folytán kiárusítom.

Tisztelettel

1112. (5—10)

MÁRTON B.
(Főtér 7.)

Eddig fölülmulthatatlan!

MAAGER VILMOS-féle

valódi tisztított

Dorsmájolaj

Maager Vilmostól, Bécsben.

Az első orvosi tekintélyek által megvizsgáltatott és könnyű emészthetőségénél fogva gyermekeknek is különösen ajánlatik és rendeltetik mindama esetekben, melyeknél az orvos az egész testi szervezet, különösen a mell és tüdő erősítését, a test súlyának gyarapodását, a nedvek javítását, valamint általában a vér tisztítását elakarja érni.

Egy üveg ára 1 forint és kapható a gyári raktárban Bécsben, III. 3., Heumarkt 3., valamint az osztrák-magyar monarchia legtöbb gyógyszerertárban.

Kolozsvártt kapható: Wolff J., Székely Miklós, Dr. Ember B., Palóczy Lajos gyógyszerész uraknál; — továbbá Gergely Ferenc és Misselbacher J. B. kereskedő uraknál. 937. (16—18)

